

Arrest

nr. 125 961 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn (recente) herkomst uit het Pakistaanse dorp Qamber, gelegen in de Swat vallei, en derhalve evenmin aan zijn problemen die zich aldaar beweerdelijk zouden hebben afgespeeld, en hij bij de Dienst Vreemdelingen-zaken bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, en het op algemene wijze vergelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

1.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van meet af aan de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (cf. RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoeker geeft thans in zijn verzoekschrift aan/toe dat hij "inderdaad gelogen" heeft over zijn leeftijd. Zijn huidige uitleg dat hij dit deed op aangeven van de smokkelaar en anderen omdat hij zo beter behandeld zou worden en dat hij nadien de waarheid wou zeggen, maar dacht dat dit dan via zijn advocaat zou gaan, biedt hiertoe geen verschuiving. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Zijn leugenachtige en bedrieglijke verklaringen omtrent zijn leeftijd ondermijnen op ernstige wijze zijn algehele en algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn relaas.

1.3. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze een zekere basiskennis worden verwacht betreffende het dorp, de regio of het land waaruit hij beweert afkomstig te zijn (cf. RvS 1 oktober 2004, nr. 135.621). Verzoeker blijft hier echter, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, geheel in gebreke.

Verzoekers huidige algemene bewering, ter verklaring en rechtvaardiging van het feit dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de duur van de reis van Derai naar zijn huis, afgelegd in een wagen, op 45 minuten schatte, terwijl de afstand (blijkens de informatie vervat in het administratief dossier) slechts 7,7 kilometer bedraagt, wat (in de gegeven omstandigheden) een autorit van ongeveer een kwartier zou betekenen, dat hij van Derai altijd naar huis ging met het publiek transport dat eerst naar Rahiemabad gaat en dan naar Mingora en zo ongeveer 45 minuten duurt, en zijn blote bewering dat de grote baan in de volksmond wel degelijk gekend is als de GT Road, doet niets af aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat er geen weg is die door zijn dorp passeert, behalve de GT road die buiten het dorp ligt, volledig indruist tegen de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat de Bahrein road ofwel de N95 –waarvan verzoeker beweert dat ze GT road zou heten of worden genoemd en in welk verband hij eerder foutief ontkende dat ze een andere naam zou hebben- het centrum van Qamber doormidden snijdt. Deze vaststelling klemmt, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, des te meer nu de school waar verzoeker zijn diploma secundair onderwijs zou hebben behaald blijkens voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier aan die bewuste hoofdweg ligt, waardoor redelijkerwijze van verzoeker een correcte kennis over de ligging en benaming van de belangrijkste verkeersader in zijn dorp kon worden verwacht, waar hij echter in gebreke blijft.

Betreffende verzoekers huidige algemene bewering dat "Khwar" eerder verwijst naar iets kleins, met name een stroom/beek, en zijn bewering dat de Kolam Khwar zelfs een tijdje droog staat, wijst de Raad erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de stroom Kolam Khwar ten noorden van verzoekers beweerde dorp van herkomst Qamber vloeit en er op die plaatsen soms verschillende meters breed is, waardoor bezwaarlijk slechts over gewoon "een beek" of iets kleins kan worden gesproken. De Kolam Khwar, welke op grond van voormelde informatie wel degelijk een rivier kan worden genoemd, stroomt blijkens diezelfde informatie tussen het dorp Qamber en de plaats Takhtaband in. Van verzoeker, die beweerdelijk nagenoeg heel zijn leven in het dorp Qamber zou hebben gewoond en geleefd en die blijkens zijn verklaringen de Kolam Khwar in het verleden (nochtans) veelvuldig zou hebben overgestoken, kon redelijkerwijze worden verwacht op de vraag van de commissaris-generaal of er een rivier stroomt in de nabijheid van zijn dorp, naast de Swat rivier ook de Kolam Khwar te benoemen, zelfs al beschouwt hij deze slechts als "een beek". Dit geldt des te meer nu de commissaris-generaal verzoeker na de vraag naar de aanwezigheid van een rivier/rivieren in de nabijheid van zijn dorp expliciet vroeg welke rivier je tegenkomt als je vanuit zijn (beweerde) dorp (van herkomst) Qamber naar het noorden gaat, waarop hij toen antwoordde: "Er is geen rivier aan de

noordkant van het dorp. Er is daar een plaats die Takht Band heet, maar daar is geen rivier", een antwoord dat dus niet overeenstemt met, doch druist in tegen voormelde informatie.

Verzoekers huidige, door niet enige concrete en objectieve informatie gestaafde argumentatie dat er veel mensen en bedrijven zouden zijn weggegaan toen de operaties tegen de Taliban startten, de ijsroomfabriek 'Sunny Ice Cream' in 2008 naar Peshawar zou zijn verhuisd en hij in 2011 uit zijn land vertrok en niet op de hoogte werd gebracht van het feit dat de fabriek terug geopend was, wijzigt niets aan en doet niets af aan het feit dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal totaal niet op de hoogte bleek te zijn van het bestaan van een (der welke) ijsroomfabriek in zijn dorp. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de ijsroomfabriek 'Sunny Ice Cream' in 1986 in Qamber de deur opende en zijn producten er aan de man brengt met het behulp van koelwagens en opvallende rode ijskarretjes, waardoor redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht weet te hebben van het bestaan ervan, wat tijdens zijn gehoor evenwel niet het geval was. Uit voormelde informatie, waarin staat te lezen dat de fabriek reeds vanaf 1986 open is, blijkt overigens niet/nergens en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat de fabriek tijdelijk naar Peshawar zou zijn verhuisd. Gelet op het feit dat verzoeker eerder op het Commissariaat-generaal aangaf geen weet te hebben van het bestaan van een ijsroomfabriek in zijn dorp, welke dan ook, is zijn huidig betoog waarin hij (plots) laat uitschijnen dat hij de ijsroomfabriek 'Sunny Ice Cream' voorheen/voor zijn gehoor al wel kende, allerminst ernstig.

Verzoekers argumentatie dat hij het in 2010 mentaal heel moeilijk had door al het geweld en de ontvoering, en dat zijn familie hem dan ook volledig afschermde en niet toeliet dat hij weet had van de vele terreurdaden die plaatsvonden, is niet ernstig nu hij op het Commissariaat-generaal aangaf (wel) weet te hebben van zelfmoordslagen die zich in 2010 buiten Mingora hebben voorgedaan, zodat zijn huidig betoog met betrekking tot die beweerde volledige afscherming door zijn familie niet opgaat. Bovendien biedt het geenszins een (afdoende) verklaring voor het feit dat hij verkeerdelijk stelde dat er de laatste twee jaar voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst geen belangrijk buitenlands bezoek naar Mingora zou zijn afgezaakt, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in februari 2010 de Amerikaanse generaal Petraeus en de Britse generaal David Richard een bezoek aan Mingora brachten. Verzoekers jonge leeftijd, waar hij eerder over loog, en het feit dat het gehoor op het Commissariaat-generaal pas drie jaar na zijn vertrek uit Pakistan plaatsvond, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij verkeerdelijk stelde dat er in 2010 in Mingora geen grote incidenten waren, terwijl uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er dat jaar in Mingora verschillende grote (zelfmoord)aanlagen plaatsvonden die aan tientallen mensen het leven kostten. Ook van een persoon met een jeugdige leeftijd mag, ongeacht het tijdsverloop, worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen betreffende zijn beweerde land van herkomst en zijn omgeving, zoals o.a. bepaalde belangrijke (politieke) ingrijpende gebeurtenissen en de omliggende dorpen en steden. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven die mede de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven.

Aan verzoekers beweerde recente herkomst uit Qamber en derhalve aan de problemen die hij aldaar situeert en er beweerdelijk zou hebben gekend, kan, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht op grond van zijn verschillende vaststellingen welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht.

1.4. Verzoeker gaat er overigens ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet op de

informatie vervat in het administratief dossier omtrent de hoge graad van corruptie in Pakistan, kan aan de door verzoeker neergelegde documenten, waaruit hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat hij tot aan zijn verklaarde vertrek uit Pakistan op 27 januari 2011 effectief in de Swat-vallei zou hebben verbleven, geen bewijswaarde worden gehecht.

1.5. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.6. Een verwijzing, zoals verzoeker in casu doet, naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

1.7. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

1.8. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.9. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2014, voert verzoekende partij aan dat zij inderdaad heeft gelogen over haar leeftijd, maar dat zij ook heeft uitgelegd waarom zij dit heeft gedaan. Zij wijst er op dat de wijze waarop de basiskennis wordt getoetst kant noch wal raakt en zij probeert concreet de vaststellingen te weerleggen. Zo vraagt zij zich af of de commissaris-generaal al eens 7 km heeft gereden in 13 minuten in het verkeer in Brussel. Zij

wijst er ook op dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat het een conflictgebied betreft waardoor ook binnenwegen worden genomen. Zij wijst er tevens op dat een rivier die soms een breedte heeft van 20m een andere vorm kan aannemen wanneer deze droog is. Ook het feit dat zij niet wist dat er twee belangrijke militairen in haar streek waren geweest doet niets ter zake; iedereen weet hier wanneer Obama naar België komt maar in een dorp, en rekening houdend met het feit dat zij jong was en binnen gehouden werd door haar vader kan niet verwacht worden dat zij daarvan op de hoogte is. Tot slot wijst zij erop dat zij wel degelijk een aantal gegevens kende.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij inderdaad heeft gelogen over haar leeftijd, maar dat zij ook heeft uitgelegd waarom zij dit heeft gedaan, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt (vast)gesteld, met name: *“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van meet af aan de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (cf. RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoeker geeft thans in zijn verzoekschrift aan/toe dat hij “inderdaad gelogen” heeft over zijn leeftijd. Zijn huidige uitleg dat hij dit deed op aangeven van de smokkelaar en anderen omdat hij zo beter behandeld zou worden en dat hij nadien de waarheid wou zeggen, maar dacht dat dit dan via zijn advocaat zou gaan, biedt hiertoe geen verschuiving. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Zijn leugenachtige en bedrieglijke verklaringen omtrent zijn leeftijd ondermijnen op ernstige wijze zijn algehele en algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn relaas.”*

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot enkele algemene beweringen en uitlatingen, doch zij slaagt er niet in de concrete vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit het Pakistaanse dorp Qamber, gelegen in de Swat vallei, heeft geoordeeld te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoekende partij haar kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat het een conflictgebied betreft waardoor ook binnenwegen worden genomen, neemt niet weg dat van verzoekende partij, gelet op haar verklaringen er nagenoeg heel haar leven lang te hebben gewoond en geleefd, redelijkerwijze kon worden verwacht een correcte kennis te hebben over de ligging en benaming van de belangrijkste verkeersader in haar beweerde dorp van herkomst Qamber, de Bahrein road ofwel N95. Het feit of de commissaris-generaal al dan niet al eens 7 km heeft gereden in 13 minuten in het verkeer in Brussel doet hier niets aan af. Het gaat overigens niet op en is niet ernstig van verzoekende partij om haar concrete en persoonlijke situatie met die van de commissaris-generaal en, meer in het algemeen, met die van de Belgische bevolking te vergelijken, doch het komt aan haar toe om haar beweerde herkomst uit het Pakistaanse dorp Qamber aannemelijk en geloofwaardig te maken, waar zij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij haar stelling dat een rivier die soms een breedte heeft van 20m een andere vorm kan aannemen wanneer deze droog is, wijst niets aan het feit dat, gelet op haar beweringen nagenoeg heel haar leven in dat dorp/die regio te hebben gewoond en geleefd, van haar een gedegen en correcte kennis kon worden verwacht omtrent o.a. de geografie van het dorp Qamber, zoals o.a. met betrekking tot de aanwezigheid van een rivier/rivieren in de nabijheid van het dorp. Daargelaten het feit of de rivier Kolam Khwar al dan niet met periodes droog staat/zou (hebben ge)staan, dan nog kon van verzoekende partij in alle redelijkheid worden verwacht kennis te hebben van het feit dat deze rivier tussen haar beweerde dorp van herkomst Qamber en de plaats Takhtaband stroomt, daar waar zij verkeerdelijk voorhiel dat er ten noorden van haar dorp aan de plaats 'Takht Band' geen rivier zou zijn. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij blijkens haar verklaringen de stroom Kolam Khwar in het verleden (nochtans) veelvuldig zou hebben overgestoken.

Wat verzoekende partij haar bewering betreft dat haar vader haar binnen hield, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar het volgende wordt gesteld: *“Verzoekers argumentatie dat hij het in 2010 mentaal heel moeilijk had door al het geweld en de ontvoering, en dat zijn familie hem dan ook volledig afschermde en niet toeliet dat hij weet had van de vele terreurdaden die plaatsvonden, is niet ernstig nu hij op het Commissariaat-generaal aangaf (wel) weet te hebben van zelfmoordslagen die zich in 2010 buiten Mingora hebben voorgedaan, zodat zijn huidige betoog met betrekking tot die beweerde volledige*

afscherming door zijn familie niet opgaat.” Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij gestudeerd heeft, *“in een drom verbleef”* en *“tijdens de vakanties (naar) huis ging”* en ‘Bachelor in Computer Science’ studeerde en daarvoor heen en weer pendelde (gehoor CGVS, p. 5).

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie dat ze (nog) jong was, herhaalt de Raad dat ook van een persoon met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat hij, ongeacht het tijdsverloop, kan antwoorden op vragen betreffende zijn beweerd land van herkomst en zijn omgeving, zoals o.a. bepaalde belangrijke (politieke) ingrijpende gebeurtenissen en de omliggende dorpen en steden, temeer zoals reeds gesteld verzoekende partij gestudeerd heeft en daarvoor pendelde. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven die mede de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoekende partij worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar directe en persoonlijke leefwereld. Verzoekende partij is hier echter geheel in gebreke gebleven. Haar bewering dat zij wel degelijk een aantal gegevens kende, wijzigt hier niets aan. Het is immers het geheel van de vaststellingen, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, op grond waarvan terecht werd geoordeeld tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar beweerd land van herkomst uit het dorp Qamber, en derhalve van de problemen die zich aldaar beweerdelijk zouden hebben afgespeeld.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS